

af lovens bemyndigelsesbestemmelser. Endvidere er høringsbestemmelsen i § 3 udvidet til at omfatte alle relevante ministerier, kommunale myndigheder og interesserede landsomfattende erhvervs- og forbrugerorganisationer. I § 6 er fremhævet, at forbud mod visse råvarer m. v. kun vil blive gennemført, hvor de pågældende materialer og produkter er en hindring for at kunne bevare eller etablere genanvendelseskredsløb. § 7 er indskrænket til alene at omfatte papir-, pap- og kartonprodukter. § 8 er begrænset til alene at omfatte drikkevareemballager, dog ikke spiritusemballager. Lovforslaget omfatter ikke eksport- og transitvarer, ligesom det i bemærkningerne til lovforslaget er tilkendegivet, at pantordninger ikke vil blive iværksat på områder, hvor tilfredsstillende ordninger i forvejen er tilvejebragt på branchernes eget initiativ. Endelig er der åbnet mulighed for, at miljøankenævnet kan indsættes som klagemyndighed i f. eks. dispensationsager.

VII. Forholdet til anden lovgivning.

Lovforslaget må betragtes som en supplerende af bestemmelserne om affald i lov om miljøbeskyttelse (lov nr. 372 af 13. juni 1973) og lov om bortskaffelse m. v. af olie- og kemikalieaffald (lov nr. 178 af 24. maj 1972).

Lovforslaget kan endvidere supplere de bestemmelser om genanvendelse som et middel til ressourcebesparelse, som kommer til udtryk i bestemmelsen i § 6 i råstofloven (lov nr. 237 af 8. juni 1977).

Endelig kan nævnes lov nr. 634 af 21. december 1977 om afgift af visse detailsalgspakninger, der har til formål at lægge afgift på en række emballager på en sådan måde, at der fremkommer et provenu, samtidig med at afgiften tjener som incitament til genbrug af emballager.

VIII. Udenlandsk lovgivning om genanvendelse.

Behovet for at begrænse affaldsmængderne ud fra såvel miljømæssige som ressourcemæssige grunde konstateres i disse år ikke blot i Danmark. Tilsvarende overvejelser foregår i en række lande og i internationale organisationer. Begrænsning af affaldsmængderne indgår således som overordnet målsætning i såvel OECD's som EF's arbejde på affaldsområdet, eksempelvis som anført i EF's andet handlingsprogram på miljøområdet og i EF-direktivet om affald. EF-kommissionen har nedsat et udvalg, som skal udforme oplæg til fællesskabets affaldspolitik. I EF-regi er der endvidere

iværksat arbejde omkring en række udredninger og forsknings- og udviklingsprogrammer vedrørende genanvendelse, primært ud fra ressourcemæssige overvejelser.

Samtidig har en række lande allerede lovgivning, som har til formål at forbedre miljøbeskyttelse og ressourceudnyttelse gennem genanvendelse og begrænsning af affald. De elementer, som indgår i nærværende forslag, findes i forskelligt omfang i andre landes lovgivning.

Som eksempel herpå kan nævnes, at man i Forbundsrepublikken Tyskland har formuleret en affaldspolitik, som prioriterer en reduktion af affaldsmængderne og en øget genanvendelse af affald meget højt. Der lægges særlig vægt på, at affaldsmængderne fra engangsemballage ikke må stige, hvorfor der findes lovhjemmel til at regulere brugen af engangsemballager. Tilsvarende bestemmelse findes i bl. a. Holland og Frankrig, begge lande har herudover lovhjemmel til bl. a. at regulere produktion og anvendelse af produkter og materialer, som medfører særlig store affaldsmængder.

I Sverige kan staten fastsætte regler om anvendelse af returpapir som råvare ved ny papirindustri, og der er etableret mulighed for at påbyde separat indsamling af visse returpapirtyper fra husholdninger.

I USA anvender en række stater økonomisk styring i form af pant- og afgiftsordninger af drikkevareemballager. Lovgivningen om ressourceudnyttelse åbner mulighed for at give støtte til forskning og udvikling af nye sorterings- og rensningsprocesser for genanvendelige materialer og for at skabe markeder for disse materialer.

Hertil kommer lovgivning om forskellige typer af specialaffald; en lang række lande har således lovgivning om indsamling og genanvendelse af bilskrot.

IX. Administrative og økonomiske konsekvenser.

Gennemførelse af lovforslaget vil medføre øgede udgifter og forbrug af arbejdskraft for såvel staten som for kommunerne. For statens vedkommende vil der være behov for ansættelse af yderligere personale med administrativ og teknisk uddannelse til administration m. v. af lovgivningen. For kommunernes vedkommende kan der fortrinsvis blive tale om et vist arbejdskraftforbrug i forbindelse med de i kapitel 4 omtalte indsamlingsordninger. Gennemførelse af lovforslaget kan endvidere medføre, at erhvervslivet pålægges visse administrative opgaver.